

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΜΑΝΦΡΕΔ ΓΕΟΡΓ

Ο ΕΝΟΧΟΣ

Γουλιέλμος Προύχτ ήταν πειά ικανοποιημένος. 'Επί τέλους! Θά μπορούσε να παρακολουθήσει τη θανατική εκτέλεση του Φρίτς Σράιτερ που θά γινόταν αύριο τὸ πρωί.

Χρειάστηκε να μεταχειρισθῆ ὅλους τοὺς φίλους του καὶ τοὺς γνωστούς του, νὰ τρέξη, νὰ καταβάλλῃ ἕνα σωρὸ προστάθειες, γιὰ νὰ τὸ πετύχῃ αυτό. Μὰ καὶ πάλι δὲν μπορούσε νὰ καταλάβῃ πῶς τὰ κατάφερε καὶ πέτυχε τὴν ἄδεια γιὰ νὰ μῆθ' ἰσὶς φυλακὲς, ὅπου θά γινόταν ἡ εκτέλεσις. Ἦταν ἀληθινὸ κατόρθωμα...

— Πάλι καλά, ψιθύρισε. Ἄς δοῦμε τώρα τὸ χαρτάκι μετὰ τὶς σφραγίδες!

Ὅταν ἀνοίξε στὰ χέρια του τὸ χαρτάκι πού τοῦδινε τὸ δικαίωμα νὰ μῆθ' ἰσὶς περιβόλο τῆς φυλακῆς τοῦ Ἐμπερστάιν στὶς 3 Ἰανουαρίου, κατὰ τὶς ἔξ. τὸ πρωί, ὁ Γουλιέλμος Προύχτ, ἀνάπνευσε βαθειά, τὸ τοιάκιος στὴ χούφτα του καὶ ἔνοιωσε μιὰ παράξενη ἀνατριχίλα σ' ὅλο τὸ τὸ ζορμί:

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός! μουρούρισε.

Κρατοῦσε πειά στὰ χέρια του τὸ λοσιπτόητο αὐτὸ χαρτάκι, τὴν ἔγγιψε πῶς θά τελείωναν σὲ λίγο τὰ βασάνά του. Θάβλεπε μετὰ τὰ ἴδια του τὰ μάτια νὰ κλείνῃ γιὰ πάντα τὸ στόμα ἐκείνου πού περνοῦσε στὴ συνείδησι ὅλων τοῦ κόσμου γιὰ ἔνοχος τοῦ ἔκτροχισμού καὶ τῆς ληστείας τοῦ ταχυδρομικοῦ τραίνου...

Ὅταν πειά θά κινιόταν στὴν ἄμμο τὸ κεφάλι τοῦ Σράιτερ, θά τελείωναν ὅλα: Ἡ Δικαιοσύνη θά κλείνει τὰ κατάστιχά της καὶ οἱ ἄνθρωποι θάπαιναν νὰ κουνεντιάζουν γιὰ τὸ ἔγκλημα πού ζόστισε τὴ ζωὴ διὰ δυστυχημένους σιδηροδρομικῶν. Καὶ κανεὶς, κανεὶς δὲν θά ἠλοφιαζόταν τὸν ἀληθινὸ δράστη, αὐτὸν τὸν ἴδιο τὸν Γουλιέλμο Προύχτ. Ὁ Φρίτς Σράιτερ, ὁ ἄθως, θά πλήρωνε τὰ στασιμένα μετὰ τὸ κεφάλι του. Τί σοὺ ἔνε, ἀλήθεια, ὁ κόσμος!...

Ὁ Προύχτ ἵχρε τις ῥάγες τοῦ τραίνου καὶ τράβηξε μεζὺς γιὰ τὸ Ἐμπερστάιν.

Γύρω του τρίζανε τὰ γυμνά δέντρα καθὼς ἔσπαζε ὁ πάγος στὰ κλαριά τους, τὰ σύματα τοῦ τηλεφώνου βούζαν λιπητερά στὸ πέραςμα τοῦ ἀγρίου γενναριάνικου ἀέμου. Οἱ σκοθροὶ κλώνοι τῶν δέντρων πού ξεχώριζαν θραπὰ στὸ ἐδέηνιο φόντο τ' οὐρανοῦ — σάν στρεβλωμένα πτάρια κολασμένων τεράτων — τοῦ ξανάφεραν στὸ νοῦ του τὸ μαρτύριο τῶν τελευταίων ἡμερῶν: Ἀπὸ τὰ κατὰβαθα τῆς ψυχῆς του εἶχε σφρθεῖ ὑποκίτα σάν φεῖδι καὶ εἶχε κουλουρισθεῖ μέσα στὸ μινάλιο τοῦ μιὰ ἔμμονη ἰδέα:

— Ἄν τύχαινε κάτι στὸ μεταξὺ καὶ δὲν ἐκτελοῦσαν τὸν Σράιτερ;

— Ἄν τοῦδιναν χάρι;

Αὐτὰ τὰ διὰ ἐρωτήματα τοῦ εἶχαν θολώσει τὸ λογικὸ, τοῦ εἶχαν κωρευλιάζει τὸ ἦθικό, τὸν εἶχαν κάνει ἕνα συχαμερὸ πρῆμα νοτισμένο ἀπὸ γλαυρὸ λιπαρὸ ἰδρωτὰ, τὸν ἰδρωτὰ τῆς ἀγωνίας.

Εὐτυχῶς ἡ εκτέλεσις θά γινόταν σήμερα τὸ πρωί στὶς ἔξ, στὸν περιβόλο τῆς φυλακῆς τοῦ Ἐμπερστάιν.

— Εὐτυχῶς!

Ὁ Προύχτ τάχυνε τὸ βῆμα του. Στὸ θραπὸ φῶς ἐνὸς φαναριοῦ κίτταξε τὸ ρολοὶ του: Πέντε καὶ μισή.

Ἀρχισε νὰ τρέχῃ. Λαζάνιασε. Δὲν θά κατόρθωνε νὰ φτάσῃ ποτε στὴν ὄρα του!

Πῆδηξε τότε σ' ἕνα φορτηγὸ αὐτοκίνητο πού περνοῦσε γεμίζοντας τὸ σκοτάδι μετὰ τοὺς ῥόγγους τῆς πολυδουλεμένης μηχανῆς του...

Ὅταν ἔφτασε στὶς φυλακὲς, κάποιος φύλακας τοῦ ἀνοίξε καὶ τὸν ἔμπασε στὸν περιβόλο.

Μέσα στὸ μακροστόμιο παραλλήλογραμμοῦ τῆς μουχλασμένης ἀλλῆς, ὅλα ἦσαν ἔτοιμα γιὰ τὴν εκτέλεσι. Ἐνας μικρὸς ὄμιλος ἀπὸ ἀντιπροσώπους τοῦ Νόμου, ἦταν μαζεμμένοι σὲ μιὰ γωνία τουρτουρίζοντας, μετὰ σφραμμένους τοὺς γιανκίδες τῶν ἐπανωφοριῶν καὶ τὰ κίτταλα χλωμένα ὡς τ' αὐτὰ. Παρέκει τὸ ξύλινο ἰκρίωμα τῆς εκτελέσεως. Λίγο παραπέρα, ὁ δῆμος μετὰ τοὺς διὰ βοηθοὺς του κρατοῦσε κάτω ἀπὸ τὴν ἀμασάλη του ἕνα ἄμορφο πρῆγμα τιμωμένο σὲ μαύρο παν...

— Τὸ τσεκούρι. Τὰ λεπτὰ περνοῦσαν ἀργά, σάν νὰ ἦσαν καὶ αὐτὰ φορτωμένα μετὰ ἀλυσίδες.

Ἐξαίρνα, μέσα στὸ πυκνὸ σκοτάδι καὶ στὴν λαγωμένη σιγαλιά ἀντήχουσε μιὰ κωμπανίτσα. Ἡ κωμπανίτσα τοῦ θανάτου!...

Καὶ τότε οἱ τοῖχοι τῆς φυλακῆς ἀρχισαν νὰ βροντοῦν καὶ νὰ βούζουν σάν νὰ ἐπρόκειτο νὰ γκρεμιστοῦν.

Τοῦ Προύχτ τοῦ φάνηκε πῶς σάλευε τὸ λογικὸ του. Κίτταξε γύρω του...

Τὸ βοητὸ θάταν ἀληθινό. Καὶ οἱ ἄλλοι, οἱ ἄνθρωποι τοῦ Νόμου, φαινόταν πῶς ἀκούγαν μετὰ φρίκη τὸν θαλασμό πού γινότανε.

Ἡ κωμπανίτσα τοῦ θανάτου εἶχε ζυτηήσει μέσα στὰ κελλιά τους τοὺς βαριουινίτες...

Κι' αὐτοὶ χτυποῦσαν τοὺς τοῖχους καὶ τὶς πόρτες, ἔσπαζαν τὰ στασιμένα τους πάνω στὰ κίττακα τῶν παραθυριῶν, τσάβαιαν τὶς σανίδες καὶ τὰ τριπὸτά τους...

Ἀπὸ τὴν ἀριστερὴ μάλιστα πτέρυγα, ὅπου βοιοκόντουσαν οἱ μελλοθάνατοι, ἀκούστηκε ξαφνικά μιὰ πολυστόμη κρόγγη, σάν νὰ μουγκάριζαν πολλὰ βόδια μαζί...

Φοβῆν!...

Καὶ κοντὰ σ' ὅλα αὐτὰ, πάνω ἀπ' ὅλα, ἡ κωμπανίτσα τοῦ θανάτου ἐξακολουθοῦσε ν' ἀντηχῆ πένθημ, σαληρή, παρότην... Σάν νὰ κρατοῦσε τὸ ἴσιο σ' αὐτὴ τὴ συνταραχτικὴ ὀρχήστρα, ὅπου ἡ ἀπελπισία καὶ ἡ φρίκη συντόνιζαν τοὺς παραγμούς τους.

Ὁ Γουλιέλμος Προύχτ, ἀνίκινος νὰ δεχτῆ πειά ὀμοιωθῆτε ἐντύποσι, κυριολετικῶς κωρευλιωμένος, στεκοῦταν ἀπέναντι ἀπὸ τὸ ἰκρίωμα τῆς εκτελέσεως καὶ περιμένε.

Ἐνα λαμπιῶν ἀνάφη.

Ἐνα πορτάκι ἀνοίξε καὶ βγήκε ὁ μελλοθάνατος. Μόλις ἀνίκινος καὶ αὐτὸς τὸ ἰκρίωμα, λύθησαν τὰ γόνατά του. Διὰ φύλακες πού τὸν συνοδεύαν, ὁ πατῆς καὶ ὁ γιωτρός τῆς φυλακῆς, ἀναγκάστηκαν νὰ τὸν ὑποστηρίξουν... Τὸν πῆραν σχεδὸν σπικρὸ στὸ ἰκρίωμα, τὸν γονάτισαν καὶ...

... Καὶ ὁ Προύχτ εἶδε τότε τὰ πράσινα χεῖρά του νὰ τρέμουν, τὰ μάτια του νὰ κινιέται πρὸς τὸ μέρος τοῦ γυαλιστεροῦ, πῶς γυαλιστεροῦ, Θεέ μου!...

— Εἰμαι ἄθως!... φώναξε ἔξαφνα.

Αὐτὰ τὰ διὰ λόγια ἦσαν καὶ χτύπησαν κατῳστηθὰ τὸν Προύχτ, ὅπως ἕνα μανιασμένον κίμα τὰ βράχια μιὰς ἐρημικῆς ἀκτῆς.

Ἐνοιωσε πῶς δὲν μπορούσε νὰ κρατήσῃ τὰ λόγια πού τὸν πλημυρίζαν τὸ λαγγύγι καὶ δὲν προσπάθησε πειά νὰ τὰ ἐμποδίσῃ... Θά φώναζε. Θάβλεγε τὴν ἀλήθεια. Κι' ὅ, τι γίνεῖ ἄς γίνεῖ...

Ἄνοιξε τὸ στόμα του, ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ βγάλῃ κανέναν ἦχο. Τότε πεισμοσε: Ἐπρεπε νὰ τὸ φωνάξῃ. Ἐπρεπε νὰ τὸ πῆ:

— Εἶνε ἄθως... Σταθήτε!... Ὁ ἔνοχος ἐμ' ἐγὼ!...

Μάταια ὅμως ἀνοίγωνε τὰ χεῖρά του. Τὸ λαγγύγι τοῦ ἦταν σφιγγμένο, οἱ ἀδένες του προσημένοι, τὰ πλεμόνια τοῦ ξεχειλιμένα ἀπὸ ἀναλτο μολόβι...

Κανεὶς δὲν τὸν πρόσεχε.

Προσπάθησε πάλι. Μὰ μάταια... μάταια...

Ὁ δῆμος σῆκωσε τώρα τὸ τσεκούρι του. Μιὰ ἀστρατῆ καθὼς ἀνέβαινε, μιὰ ἀστρατῆ καθὼς ἔφευγε... ἕνας ξερός κρότος... Ἐνα κωμμένο ἀμόρφυτο κεφάλι, τὸ κεφάλι τοῦ Σράιτερ!...

Κι' ἀμέσως μιὰ πιστολιά.

Ὁ Γουλιέλμος Προύχτ, πού δὲν μπόρεσε νὰ ξεφύσῃ κανέναν ἦχο, κωμμιά φωνῆ ἀπὸ τὸ σῆθος του, εἶχε βγάλεῖ πάνω στὴν ἀπελπισία του τὸ πιστόλι του καὶ πυροβόλησε τὸν δῆμο.

Λίγο ἀργά. Ἐνα δευτερόλεπτο πῶ ἀργά

Τὸν ἔπιασαν, τὸν φόρτωσαν αἰδερα καὶ τὸν πηγαίνωφερναν στὸν ἀνακριτῆ.

Ἐλε ἕνα σωρὸ ἀσυνάρτητα πρῆγματα, ἕνα σωρὸ παλαβομάρες. Ἐφτασε ἀκόμα νὰ πῆ πῶς αὐτὸς εἶχε ληστέψει τὴν ἀμασσοστοία...

Ὁ ἀνακριτῆς ὅμως κατάλαβε πῶς ἡ εκτέλεσι τοῦ εἶχε πειραξέι τὰ νεύρα, τοῦ εἶχε σαλέψει τὸ λογικὸ, καὶ τὸν ἔστειλε γιὰ φρενολογικῆς ἐξέτασι. Κι' ὕστερα ἀπὸ τὶς τυπικὰς προθεσμίες, καὶ ἀφοῦ γράφτηκαν καὶ σφραγίστηκαν μετὰ ὅλα τὰ σχετικὰ χαρτιά, τὸν ἔκλεισαν σ' ἕνα φρενοκομείο...

